

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 247/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 To 22/2016 z 29. júna 2016, sp. zn. 5 Nto 9/2016 z 2. augusta 2016 a sp. zn. 3 To 44/2017 zo 6. apríla 2017, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ndt 11/2017 z 1. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou podľa petitu namieta (len) porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Ndt 11/2017 z 1. júna 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ sa ale v petite sťažnosti domáha aj zrušenia uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 22/2016 z 29. júna 2016, sp. zn. 5 Nto 9/2016 z 2. augusta 2016 a sp. zn. 3 To 44/2017 zo 6. apríla 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“), aj keď sa zároveň nedomáha, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutými uzneseniami krajského súdu boli porušené jeho základné práva garantované ústavou, príp. práva garantované kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Napriek tomu ústavný súd vychádzajúc aj z odôvodnenia sťažnosti pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť aj vo vzťahu k potenciálnemu vysloveniu porušenia sťažovateľom označených práv garantovaných ústavou a dohovorom napadnutými uzneseniami krajského súdu; túto skutočnosť premietol aj do záhlavia tohto uznesenia.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že «dňa 17. 06. 2016 som podal námietku zaujatosti voči senátu 4 To/22/2016 (3 To), kde som poukázal na porušenie prezumpcie neviny, porušenie práva obhajoby a procesne pochybenie Okresného a Krajského sudu v B. Bystrici, kde v tejto veci ma „znova konať a rozhodovať“ ten istý senát KS v B. Bystrici, ktorý rozhodoval o väzbe.

Dňa 26. 08. 2016 som prebral Uznesenie Krajského sudu v B. Bystrici sp. zn. 5 Nto/9/2016, kde moja námietka bola zamietnutá a voči tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

Dňa 30. 08. 2016 som podal Námietka zaujatosti a vylúčenie Krajského súdu v rozhodovania vo veci sp. zn. 4 To/22/2016.

Dňa 19. 06. 2017 som prebral Uznesenie Najvyššieho súdu SR a voči tomuto sťažnosť nie je prípustná.».

Z priloženej dokumentácie vyplýva, že uznesením sp. zn. 4 To 22/2016 z 29. júna 2016 krajský súd rozhodol o tom, že sudcovia tohto súdu [REDACTED] – predseda senátu, [REDACTED] a [REDACTED] nie sú vylúčení z vykonávania úkonov

trestného konania vo veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol., vedenej pod sp. zn. 4 To 22/2016.

Uznesením sp. zn. 5 Nto 9/2016 z 2. augusta 2016 krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 To 22/2016 z 29. júna 2016 o nevyklúčení sudcov krajského súdu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 44/2017 zo 6. apríla 2017 bola podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku trestná vec vedená proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] vylúčená na samostatné konanie. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené (podľa rukou písanej poznámky na uznesení „Doručilo OO PZ [REDAKOVANÉ] 3. 5. 2017 o 18.30“, pozn.) 3. mája 2017.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Ndt 11/2017 z 1. júna 2017 najvyšší súd rozhodol o návrhu sťažovateľa na odňatie jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4 To 22/2016 krajskému súdu tak, že ju neodníma.

Sťažovateľ zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení z 1. júna 2017 vôbec nevyjadril k meritu veci, na ktoré poukazoval, a preto považuje napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za nezrozumiteľné a arbitrárne.

Vo vzťahu k rozhodovaniu krajského súdu sťažovateľ uvádza, že „... senát Krajského sudu prijal sťažnosť GP SR po uplynutí zákonnej 3 dňovej lehoty a týmto konaním mal osobný záujem na určitom výsledku konania.

... Zároveň dňa 06. 04. 2017 senát KS vydal uznesenie sp. zn. 3 To/44/2017 a vo veci konal napriek tomu, že je podaná námietka zaujatosti... Senát krajského sudu svoje úkony vykonáva v námietke zaujatosti, ktorá bola podaná zákonným spôsobom v súlade s Trestným poriadkom.“.

Sťažovateľ v súvislosti s citovanou argumentáciou poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 15/06 z 24. mája 2006, podľa ktorého

„Rozhodnutiu vo veci samej musí predchádzať definitívne vyriešenie otázky vylúčenia namietaného sudcu, resp. sudcov senátu, ktorý je vo veci povolaný na také rozhodnutie. Je totiž neodňateľným právom obžalovaného, aby o obžalobe, ktorá bola na neho podaná, rozhodol samosudca alebo senát v predpísanom zložení sudcov, u ktorých nie sú žiadne pochybnosti o ich zaujatosti.

Takýto právny stav, deklarujúci nevyklúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania, nastáva až okamihom rozhodnutia nadriadeného súdu o podanom opravnom prostriedku proti uzneseniu súdu, ktorý rozhodol v prvom stupni o vznesenej námietke zaujatosti.

Rozhodnutie nadriadeného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť oprávnenej osoby proti uzneseniu súdu prvého stupňa o nevyklúčení sudcov z vykonávania úkonov trestného konania, nemôže spätne konvalidovať chybný procesný postup spočívajúci vo vydaní rozhodnutia vo veci samej, a preto zistenie tohto pochybenia v odvolacom konaní je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a vo veciach, v ktorých treba postupovať už podľa nového Trestného poriadku, dôvodom zrušenia rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.“.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ namieta aj postup Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“), ktorý „konal v námietke zaujatosti a vydal rozsudok, pričom nekonal podľa dikcie zákona zmysle § 31 – 32 Tr. poriadku“.

Podľa tvrdenia sťažovateľa príslušný senát krajského súdu v uznesení sp. zn. 3 Tos 58/2012 zo 4. júla 2012 prejudikoval neprípustným spôsobom jeho vinu, čím porušil princíp prezumpcie neviny. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na rozsudok ESLP vo veci Nešták v. Slovensko.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1

Ústavy SR uznesením Najvyššieho sudu SR sp. zn. 6 Ndt 11/2017 zo dňa 1. júna 2017 a uznesením 4 To/22/2016 zo dňa 29. júna 2016 porušene bolo.

2. Uznesenie Krajského sudu v B. Bystrici sp. zn. 3 To/44/2017 zo dna 06. 04. 2017 zrušuje.

3. Uznesenie Najvyššieho sudu SR sp. zn. 6 Ndt 11/2017 zo dňa 1. júna 2017 zrušuje.

4. Uznesenie Krajského sudu v B. Bystrici sp. zn. 4 To/22/2016 zo dňa 29. júna 2016 zrušuje.

5. Uznesenie Krajského sudu v B. Bystrici sp. zn. 5 Nto/9/2016 zo dna 02. 08. 2016 zrušuje.

6. Zároveň, každé rozhodnutia Krajského sudu v B. Bystrici, ktoré budú vykonané po podaní Ústavnej sťažnosti.

7. Zároveň žiadam aby trestná vec bola odňatá Krajskému sudu v B. Bystrici.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia

o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Aplikujúc uvedený právny názor na vec sťažovateľa ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 To 22/2016 z 29. júna 2016 a sp. zn. 5 Nto 9/2016 z 2. augusta 2016 boli vydané už v roku 2016 a ostatné napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 44/2017 zo 6. apríla 2017 bolo vydané v prvej polovici roku 2017, pričom sťažovateľovi bolo doručené 3. mája 2017 (navyše, ide o uznesenie, ktoré s osobou sťažovateľa nijako nesúvisí, pozn.). Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 14. augusta 2017.

Z uvedených skutočností nepochybne vyplýva, že vo vzťahu k napadnutým uzneseniam krajského súdu bola sťažnosť podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Ndt 11/2017 z 1. júna 2017

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podstata námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva, v tom, že najvyšší súd sa nevysporiadal s podstatou jeho námietok o zaujatosti sudcov krajského súdu a potrebe ich vylúčenia. Ich zaujatosť má vyplývať jednak z toho, že krajský súd už rozhodnutím o jeho väzbe z roku 2012 prejedlikoval záver o vine sťažovateľa, ako aj z toho, že v jeho trestnej veci rozhodoval napriek vznesenej námietke zaujatosti.

V napadnutom uznesení sa okrem iného uvádza: *«Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom, sp. zn. 4 T/66/2012, zo dňa 26. 10. 2015 rozhodol, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] je vinný zo zločinu krádeže v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.*

Dňa 06. 04. 2016 bol spis Okresného súdu Banská Bystrica predložený Krajskému súdu v Banskej Bystrici na rozhodnutie o dovolaní obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol. Dňa 22. 06. 2016 bola Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručená námietka zaujatosti a vylúčenie senátu 3To z rozhodovania vo veci, sp. zn. 4 To/22/2016, ktorú vzniesol obžalovaný [REDAKOVANÉ].

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí dňa 29. 06. 2016 rozhodol, že podľa § 32 ods. 3 Tr. poriadku z dôvodov ust. § 31 ods. 1 Tr. poriadku sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici [REDAKOVANÉ] predseda senátu, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol., vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 4 To/22/2016.

... Obžalovaný v zdôvodnení svojej námietky uviedol, že senát Krajského súdu v Banskej Bystrici v uznesení, sp. zn. 3 Tos/58/2012, zo dňa 04. 07. 2012 (ktorým rozhodol o sťažnosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu o vzatí do väzby) prejudikoval jeho vinu, čím bola porušená prezumpcia neviny, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „obžalovaný spáchal trestnú činnosť“.

Obžalovaný uvedenú námietku doplnil podaním zo dňa 30. 04. 2017, doručený Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 03. 05. 2017, v ktorej uviedol, že aj napriek vznesenej námietke zaujatosti Krajský súd v banskej Bystrici dňa 06. 04. 2017 vydal uznesenie 3 To/44/2017, ktorým vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] vylúčil na samostatné konanie...

K námietke zaujatosti sa vyjadrili sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici, pričom žiaden z nich obžalovaného nepozná, nemá žiaden vzťah k veci a necíti sa byť zaujatý.

Dňa 24. septembra 2017 predložil Krajský súd v Banskej Bystrici spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o námietke zaujatosti a žiadosti o vylúčenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z prejednávania veci.»

V ďalšej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa po citácii § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Trestného poriadku uvádza:

„Najvyšší súd ako súd najbližšie spoločne nadriadený krajským súdom v Slovenskej republike, preskúmal podaný návrh v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. (námietka zaujatosti vznesená proti všetkým sudcom toho ktorého súdu sa podľa existujúcej súdnej praxe považuje za návrh na delegáciu veci)...

Inštitút odňatia a prikázania veci podľa § 23 Tr. por. znamená prelomenie ústavnej zásady, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky). Možno ho aplikovať iba vtedy, ak pre takéto existujú dôležité dôvody. Dôležité dôvody nie sú v zákone taxatívne uvedené, ale treba nimi rozumieť také okolnosti, ktoré v konkrétnom prípade umožnia celkove lepšie uplatniť základné zásady trestného konania a splnenie jeho účelu iným súdom toho istého druhu a stupňa, než súdom miestne príslušným. Takýmito dôvodmi sú predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú náležité

zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, výchovné pôsobenie konania a čo najrýchlejšie, avšak zákonné a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie veci.

Pokiaľ ide o posudzovaný návrh, obžalovaný v ňom neuviedol ani voči jednému sudcovi Krajského súdu v Banskej Bystrici žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho alebo nezákonného rozhodovania v danej veci. Obžalovaný vo svojom podaní zo dňa 30. 08. 2016 ako ani v jeho doplnení zo dňa 30. 04. 2017, neuviedol žiaden dôvod zaujatosti taxatívne vymedzených v § 32 ods. 1 Tr. poriadku, pričom uvedené zákonné ustanovenie nemožno aplikovať v prípade nespokojnosti strany v trestnom konaní s postupom súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní. Pri rozhodovaní o návrhu obžalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky bral do úvahy aj vyjadrenia sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sú súčasťou spisu a z ktorých vyplýva, že v predmetnej trestnej veci sa necítia byť zaujatí, obžalovaného nepoznajú a nemajú žiadny pomer k nemu, jeho obhajcovi a ani k veci.“

V nadväznosti na citované ústavný súd prvom rade poukazuje na skutočnosť, že o námietke zaujatosti členov senátu krajského súdu 4 To zloženého z [REDAKOVANÉ] predsedu senátu, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] rozhodoval krajský súd v takom istom zložení uznesením sp. zn. 4 To 22/2016 z 29. júna 2016, ktorým rozhodol o nevyklúčení týchto sudcov a následne na základe sťažovateľom podanej sťažnosti iný senát krajského súdu uznesením sp. zn. 5 Nto 9/2016 z 2. augusta 2016.

Ústavný súd už v časti II.1 tohto uznesenia konštatoval, že vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu z 29. júna 2016 a z 2. augusta 2016 bola sťažnosť podaná oneskorene. Bez ohľadu na túto skutočnosť ústavný súd uvádza, že s námietkou sťažovateľa o zaujatosti senátu krajského súdu, ktorá mala vyplývať zo skutočnosti, že pri rozhodovaní o väzbe v uznesení sp. zn. 3 Tos 58/2012 zo 4. júla 2012 tento senát krajského súdu prejednikoval vinu sťažovateľa, sa náležitým spôsobom vysporiadal krajský súd v uznesení sp. zn. 4 To 22/16 z 29. júna 2016, v ktorom sa uvádza „... V rámci preskúmania dôvodov námietok obžalovaného musí odvolací súd konštatovať, že pokiaľ ide o tvrdenia obžalovaného o údajnom uznaní viny obžalovaného pri predchádzajúcom rozhodovaní

o väzbe odvolacím súdom, ide o tvrdenia vytrhuté z kontextu, keď zo samotného uznesenia vo všetkých prípadoch konštatovania údajnej viny obžalovaného z celého kontextu tej ktorej vety alebo časti uznesenia v zmysle odôvodnenia vyplýva, že obvinený bol kvalifikovaný ako dôvodne podozrivý zo spáchania trestnej činnosti, ktorá mu bola kladená za vinu v rámci vzneseného obvinenia. Ani v jednom prípade nejde o konštatovanie viny v tom smere, že by odvolací súd v rámci konania o jeho sťažnosti je presvedčený už v tomto štádiu dokazovania o jeho vine.“.

V uznesení krajského súdu sp. zn. 5 Nto 9/2016 z 8. augusta 2016, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 To 22/2016 z 29. júna 2016, sa uvádza, že *«Sťažnostný senát má za to, že senát 4 To Krajského súdu Banská Bystrica vo vyššie uvedenom zložení túto zásadu neporušil. Obžalovaný síce poukazuje na to, že dotknutý senát v rozhodnutí o väzbe sp. zn. 3 Tos/58/2012 zo dňa 04. 12. 2012 použil výrazy „spáchal trestnú činnosť“ a použil tiež výraz „sú jeho majetkové pomery zrejme ťaživejšie ako pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti“. Aj sťažnostný senát zastáva názor, že tieto slová sú len vytrhnuté zo širších súvislostí, pretože na inom mieste tohto uznesenia senát použil výraz, že obžalovaným sú kladené za vinu dva skutky s konkrétnou právnou kvalifikáciou, ktorých sa mali dopustiť spôsobom bližšie popísaným v obžalobe. Spomínané výrazy sa pritom vzájomne prelínali a sťažnostný senát v celkových súvislostiach nezistil, že by dotknutý senát naznačoval vinu obžalovaného [REDACTED].*

Dotknutý senát nevyslovil svoj názor o vine, ani si nepočítal takým spôsobom, ktorý by vzbudil pochybnosti o prezumpcii neviny obžalovaného [REDACTED]. Senát nijako verejne nedal najavo, že obžalovaný by mal byť páchatel'om. Dotknutí sudcovia napadnutého senátu sa navyše jednoznačne vyjadrili, že nemajú nijaký vzťah k veci a počínali si doposiaľ vyložene profesionálne.

Navyše predmetné uznesenie bolo vydané v roku 2012, pričom v zmysle § 31 ods. 4 Tr. por. námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvie o dôvodoch vylúčenia. V § 32 ods. 6 Tr. por. sa okrem iného uvádza, že o námietke zaujatosti strany, ktorá nebola vznesená neodkladne, sa nekoná. Nepochybne o vytykaných výrazoch v texte obžalovaný vedel už v roku 2013, napriek tomu námietku zaujatosti doručil súdu až 22. 06. 2016.».

Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie oboch napadnutých uznesení krajského súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné, pričom ho nemožno považovať za arbitrárne.

Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodoval o návrhu sťažovateľa na odňatie veci krajskému súdu a prikázanie veci inému krajskému súdu na rozhodovanie. V súvislosti s inštitútom odňatia a prikázania veci upraveného v § 23 Trestného poriadku najvyšší súd vyslovil v napadnutom uznesení ústavne konformný právny názor, v zmysle ktorého tento inštitút možno aplikovať iba vtedy, ak pre to existujú dôležité dôvody, pričom pod nimi treba rozumieť také okolnosti, ktoré v konkrétnom prípade umožnia celkove lepšie uplatniť základné zásady trestného konania a splnenie jeho účelu iným súdom toho istého druhu a stupňa, než súdom miestne príslušným, pričom sťažovateľ nijaké takéto okolnosti neuviedol.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd rozhodoval uznesením sp. zn. 3 To 44/2017 zo 6. apríla 2017 o vylúčení trestnej veci vedenej proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] na samostatné konanie v čase, keď najvyšší súd ešte nerozhodol o odňatí a prikázaní veci, v rámci ktorej sa sťažovateľ odvoláva na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 15/06 z 24. mája 2006, ústavný súd zdôrazňuje, že v označenom stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sa uvádza že súd nemôže rozhodnúť v merite veci skôr, než bude právoplatne vyriešená otázka vylúčenia, resp. nevylúčenia sudcu alebo sudcov konajúceho senátu. Rozhodovanie krajského súdu o vylúčení trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] na samostatné konanie však v nijakom prípade nemožno považovať za rozhodnutie vo veci samej, a preto je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že krajskému súdu nič nebránilo o tejto otázke rozhodovať ešte pred právoplatným rozhodnutím najvyššieho súdu o odňatí a pridelení veci.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne

mohol vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nepriložil k sťažnosti splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a ani nepožiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu, čo zakladalo dôvod aj na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2018